

PREPORUKA KOMITETA MINISTARA BR. R (97) 22 O SMERNICAMA ZA PRIMENU KONCEPTA SIGURNE TREĆE ZEMLJE¹

Komite ministara, u skladu sa uslovima člana 15b Statuta Saveta Evrope, *Uzimajući* u obzir načela u vezi sa azilom sadržana u Evropskoj konvenciji o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, Univerzalnoj deklaraciji o ljudskim pravima, Deklaraciji Ujedinjenih nacija o teritorijalnom azilu i Deklaraciji o teritorijalnom azilu usvojenoj od strane Komiteta ministara Saveta Evrope, i podsećajući na značaj potpunog sprovođenja Konvencije iz 1951. godine i Protokola iz 1967. godine o statusu izbeglica;

Uviđajući sve veću složenost pitanja vezanih za azil u državama članicama;

Naglašavajući važnost toga da se države članice dogovore o zajedničkim načelima u vezi sa određenim pitanjima vezanim za azil;

Svesni potrebe da se izbegne slanje tražilaca azila iz jedne države u drugu a da nijedna od ovih država nije razmotrila njihov zahtev za azil;

U želji da obezbede odgovarajuću i delotvornu zaštitu za tražioce azila i izbeglice kojima je ona potrebna, kao i pružanje mogućnosti tražiocima azila da njihovi zahtevi budu ispitani od strane jedne države;

Konstatujući da se u onim slučajevima u kojima država članica smatra da bi tražioci azila trebalo da podnesu zahtev za azil u prvoj ili u sledećoj zemlji u kojoj su imali priliku da to urade i u slučajevima kada tražilac azila treba da bude prebačen u tu zemlju ili upućen u drugu zemlju, javlja potreba da se utvrdi pod kojim uslovima se ta zemlja može smatrati bezbednom za tražioca azila;

Bez štete po druge međunarodne instrumente na snazi među državama članicama,

Usvojio je sledeće smernice:

I. Da bi se ocenilo da li je neka zemlja sigurna treća zemlja u koju tražilac azila može biti upućen, svi kriterijumi navedeni u daljem tekstu treba da budu ispunjeni u svakom pojedinačnom slučaju:

(a) poštovanje od strane treće zemlje međunarodnih standarda ljudskih prava relevantnih za azil, koji su utvrđeni u univerzalnim i regionalnim instrumentima uključujući i poštovanje zabrane mučenja, nehumanog ili ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja;

(b) poštovanje od strane treće zemlje međunarodnih načela u vezi sa zaštitom izbeglica utvrđenih u Konvenciji iz 1951. godine i Protokolu iz 1967. godine o statusu izbeglica, uz posebno uvažavanje načela *non-refoulement*;

(c) treća zemlja će pružiti delotvornu zaštitu od proterivanja (*refoulement*) i mogućnost traženja i uživanja azila;

(d) tražiocu azila je već data delotvorna zaštita u trećoj zemlji ili je imao/la priliku da, na granici ili u okviru teritorije treće zemlje, ostvari kontakt sa državnim organima te zemlje da bi tamo zatražio/la zaštitu pre odlaska u državu članicu gde je podnet zahtev za azil ili, kao posledica ličnih okolnosti tražioca azila, uključujući njegove ili njene prethodne veze sa trećom zemljom, postoji očigledan dokaz prihvatljivosti tražioca azila u trećoj zemlji.

II. Države treba da usvoje modalitete kojima će se obezbediti da tražilac azila i, ukoliko je potrebno i u skladu sa postojećim zakonima o zaštiti podataka ili, u odsustvu takvih zakona, uz pristanak tražioca azila, državni organi treće zemlje, kada se zemlja smatra sigurnom na način naveden u prethodnom tekstu, budu informisani da se zahtevi za azil u načelu ne ispituju u smislu suštine.

¹ Preporuka Komiteta ministara Saveta Evrope (Committee of Ministers of the Council of Europe) usvojena je 25. novembra 1997. na 609. sastanku zamenika ministara.